

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: VOLTA REAL a.s.**, se sídlem Praha 1, Provaznická 9, IČ: 25660918, zast. Mgr. Milanem Fritzem, advokátem se sídlem Praha 6, Na Orechovce 580/4, **proti žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 9.9.2009, č.j.: 11765/09-1500-106932,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „žalovaný“) k odvolání žalobce změnilo rozhodnutí o přiznání nároku na úrok z přeplatku vydanému Finančním úřadem pro Prahu 5 (dále jen „správce daně“) dne 25.5.2009 pod č.j.: 247010/09/005964106750 tak, že výše přiznaného úroku z přeplatku se mění z částky 680.876,- Kč na částku 754.899,- Kč.

S ohledem na skutečnost, že podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, s účinností od 1.1.2013 zaniklo Finanční ředitelství v Praze, přičemž jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství, jednal soud nadále podle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), jako s účastníkem řízení s Odvolacím finančním ředitelstvím.

V podané žalobě žalobce nejprve ve stručnosti shrnul důvod vzniku úroku z přeplatku na dani. Uvedl, že správce daně vydal dne 3.5.2002 pod č.j. 198778/02/005964/4610 výzvu k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem. Touto výzvou byl žalobce vyzván, aby jako ručitel za nedoplatky společnosti STAS Zličín, a.s. uhradil nedoplatek na dani z převodu nemovitostí

splatný 26.5.1999 ve výši 7.851.000,- Kč. Na základě odvolání žalobce došlo rozhodnutím žalovaného ze dne 5.2.2003, č.j.: FŘ 8736/15/02 ke snížení výše nedoplatku, k jehož úhradě byl žalobce vyzván, na částku 6.799.345,- Kč. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.2.2003, č.j.: FŘ 8736/15/02 podal žalobce žalobu, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19.8.2004, č.j.: 10 Ca 75/2003-68 zamítnuta. Rozsudek městského soudu byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 26.6.2008, č.j.: 8 Afs 49/2005-114, neboť předmětná výzva k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem byla vydána po lhůtě stanovené v ust. § 47 zákonem č. 337/1992 S., o správě daní (dále jen „daňovým řádem“). Následně Městský soud v Praze, vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, rozsudkem ze dne 18.9.2008, č.j.: 10 Ca 168/2008-133 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 5.2.2003, č.j. FŘ 8736/15/02 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dne 6.10.2008 vydal žalovaný pod č.j. 15186/08-1500-101316 rozhodnutí, kterým výzvu k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem ze dne 3.5.2002, č.j.: 198778/02/005964/4610 zrušil. Dne 13.10.2008 byla žalobci vrácena částka 6.799.345,- Kč. K podnětu žalobce vydal správce daně dne 25.5.2009 pod č.j. 247010/09/005964106750 rozhodnutí, kterým žalobci přiznal úrok ve výši 680.876,- Kč z přeplatku na dani z převodu nemovitostí ve výši 6.799.345,- Kč podle ust. § 64 odst. 6 daňového řádu. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože nebyly splněny podmínky pro jeho vydání, resp. správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Konkrétně uvedl, že z rozhodnutí správce daně, jakož i z rozhodnutí žalovaného, vyplývá, že nárok žalobce na úrok z přeplatku na dani z převodu nemovitostí byl přiznán, co do základu, avšak úrok z přeplatku na dani byl vypočten úrokovou mírou ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné první den kalendářního čtvrtletí, tedy podle ust. § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2006. Tvrdil, že úrok z přeplatku na dani mu měl být vypočten podle ust. § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném od 1.1.2007. K tomu poukázal na to, že ust. § 64 daňového řádu je systematicky zařazeno do části šesté tohoto zákona, označené „Placení daní“ a definuje přeplatky a úrok, vymezuje pojem daňový přeplatek, stanoví, jak má být s daňovým přeplatkem v případě jeho vzniku naloženo, a upravuje nároky daňových dlužníků na vrácení úroků z přeplatku na dani za podmínek uvedených v jeho odstavci 6. Tvrdil, že ust. § 64 daňového řádu upravuje 2 odlišné druhy hmotněprávních nároků daňového subjektu, které vyplývají ze 2 samostatných právních institutů, a to a) samotný přeplatek na dani (resp. vratitelný přeplatek) a dále b) úrok z přeplatku na dani. Zákon toto rozdělení respektuje i v samotném názvu marginální rubriky ust. § 64 („Přeplatky a úrok“). Toto rozlišování obou druhů nároku daňového subjektu respektuje i soudní judikatura (např. rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 11.11.2003, č.j.: 30 Ca 125/2001, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2007, sp.zn.: 7 Afs 140/2005). Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2007, sp.zn.: 7 Afs 140/2005 výslovně hovoří o vzniku hmotněprávního nároku daňového dlužníka na úrok ze vzniklého přeplatku na dani ve smyslu § 64 odst. 6 daňového řádu v okamžiku, kdy došlo na osobním daňovém účtu daňového dlužníka ke vzniku přeplatku na dani. Obdobně rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2007, sp.zn.: 7 Afs 140/2005.

Tvrdil, že přechodné ustanovení v bodu 5. věta druhá článku VI. zákona č. 230/2006 Sb. kterým se mění zákon č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen zákon č. 230/2006 Sb.), výslovně stanoví aplikaci ust. § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2006 pouze pro vratitelný přeplatek na dani, (a contrario) se tedy nevztahuje na úroky z přeplatku na dani bez ohledu na vznik splatnosti daně a pro výpočet nároku žalobce na úroky z přeplatku proto nelze toto ust. § 64 odst. 6 v tomto znění použít. Rozšiřující analogický výklad v oblasti veřejného práva

nelze připustit a předmětné přechodné ustanovení nelze tudíž rozšiřujícím způsobem vztáhnout také na úrok z přeplatku na dani, neboť tak zákon výslovně nestanovil.

Dle žalobce argumentace žalovaného ohledně rovného přístupu správce daně ke všem daňovým subjektům při aplikaci dané úpravy míří zcela jinam a ve vztahu k argumentaci žalobce je irelevantní. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi judikoval, že z ústavněprávního hlediska je důležité, aby zvolený výklad ust. § 64 daňového řádu, byl důsledný a konzistentní, tzn. aby byl především jednotný a vyvaroval se jakýchkoliv tendencí k účelovosti, zejména je nepřípustné, aby správce daně volil výši úroku stanovenou fixně či proměnlivě účelově podle toho, co je pro daňový subjekt méně výhodné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.5.2006, č.j.: 2 Afs 61/2005-75). Uvedl, že byť meritum sporu v projednávaném případě spočívá v zákazu účelového výkladu daňových předpisů správcem daně při určování úroku a daňového penále, lze závěry tam uvedené zobecnit jako zákaz účelového postupu správce daně při výkladu daňových předpisů podle toho, co je v dané konkrétní věci zrovna výhodnější pro stát, resp. méně výhodné pro daňový subjekt. S ohledem na nižší úrokovou sazbu pro výpočet nároku žalobce na úroky z přeplatku na dani je správcem daně zvolená úprava dle ust. § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2006 pro stát výhodnější, než je úroková sazba dle právní úpravy ve znění účinném od 1.1.2007. Toto je dle žalobce hlavním kritériem a účelem postupu správce daně, jakož i žalovaného, při posuzování hmotněprávního nároku žalobce.

Rovněž uvedl, že rozlišování mezi hmotněprávními nároky daňového subjektu na přeplatek na dani a na úroky z prodlení má funkční a účelný základ, neboť institut úroků z přeplatku na dani je principiálně založen na tom, že pokud vznikl vratitelný přeplatek zaviněním správce daně, potom byly po určitou dobu ve státním rozpočtu finanční prostředky daňového subjektu, které s ohledem na konečné rozhodnutí žalovaného zaplacený být neměly. Vedle vráceného přeplatku má být proto daňovému subjektu zaplacen také úrok, kterého by daňový subjekt mohl dosáhnout, kdyby měl tyto prostředky sám k dispozici, a které by se mu o příslušné úroky zhodnotily (cena peněz). Zaplacení úroku z přeplatku správcem daně nelze považovat za sankci vůči němu, ale jde o vrácení uhrazených finančních prostředků a příslušného zúročení, které je ekvivalentem prospěchu získaného státním rozpočtem z finančních prostředků před tím zaplacených daňovým subjektem.

Dále tvrdil, že orgán moci veřejné je povinen při výkladu a interpretaci příslušné úpravy přihlížet ex officio též k fakticitě jevu a posuzovat konkrétní okolnosti případu. K novelizaci daňového řádu zákonem č. 230/2006 Sb. došlo v zájmu „narovnání“ předchozí úpravy a jejího většího sladění s reálnými podmínkami na peněžním trhu, kterou ostatně právní předpisy sledují i v jiných oblastech, a to i s ohledem na legislativu Evropské unie. V daném případě je zjevné, že takovým ekvivalentem není 140% diskontní sazby České národní banky, a že úrok z přeplatku na dani žalobcem vyčíslený podle úrokové míry dle § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném od 1.1.2007 lépe a věrohodněji odráží obecné podmínky na finančním trhu a více odpovídá obecné „ceně peněz“, než je tomu při aplikaci zvolené správcem daně. Správce daně a žalovaný tak měli pro výpočet úroku z přeplatku na dani použít úrokovou míru ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí podle ust. § 64 odst. 6 daňového řádu v platném znění.

Z uvedených důvodů považoval žalobce napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správce daně, za nesprávné a nezákonné, neboť správcem daně přiznaný úrok z přeplatku na dani z převodu nemovitostí byl, co do použité úrokové míry, vypočten v rozporu s ust. § 64 odst. 6 daňového řádu, resp. správcem daně podaný výklad ve svém důsledku směřuje k popření reparačního smyslu a účelu platné úpravy a tudíž je nesprávný i z hlediska ústavněprávního.

Závěrem poznamenal, že Ústavní soud, jakož i správní soudy, ve své judikatuře opakovaně dovodily, že orgány veřejné moci jsou povinny ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod - tedy v případě pochybností postupovat mírněji (*in dubio mitius*) s tím, že tato zásada brání při výkonu veřejné moci aplikovat takový výklad, jež jde k tíži dotčené osoby, neboť tam, kde zákon umožňuje různé interpretace, jsou orgány veřejné moci povinny jej vykládat ústavně konformním způsobem, tedy upřednostnit ten výklad, který více šetří práva dotčené osoby. Toto kritérium dle žalobce žalobou napadené rozhodnutí nesplňuje. Napadené rozhodnutí tak porušuje jeho ústavně zaručené právo na spravedlivý proces a rovněž tak právo vlastnit majetek, které je judikatorně vymezeno též jako právo na ochranu majetkových pohledávek, které (bylo) lze oprávněně a důvodně očekávat.

Z uvedených důvodů žalobce žádal, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí správce daně a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný k žalobnímu bodu nejprve poukázal na to, že zákonem č. 230/2006 Sb. došlo s účinností od 1.1.2007 k novelizaci daňového řádu, mimo jiné i ust. § 64 odst. 6. Čl. VI. bod 5 přechodných ustanovení uvedeného zákona stanoví, že úprava obsažená v ust. § 64 odst. 6 daňového řádu se použije pro přeplatek na dani, jejíž původní den splatnosti nastane po účinnosti tohoto zákona. Pro vratitelný přeplatek na dani, jejíž původní den splatnosti nastane do účinnosti tohoto zákona, se použije ust. § 64 odst. 6 daňového řádu, ve znění účinném do účinnosti tohoto zákona, tj. do 31.12.2006. Tvzení žalobce, že ust. § 64 daňového řádu upravuje přeplatek na dani a rovněž úrok z přeplatku na dani, je oprávněné. Nicméně odst. 6 uvedeného ustanovení daňového řádu upravuje pouze úrok z přeplatku jeho výši a způsob výpočtu. Nelze tedy oprávněně z poslední věty čl. VI. bodu 5 přechodných ustanovení k zákonu č. 230/2006 Sb., dovozovat, že znění odst. 6 ust. § 64 daňového řádu, ve znění účinném do 31.12.2006 se použije pouze pro přeplatek na dani, nikoliv pro výpočet úroku z přeplatku. Pokud žalobce své tvrzení opírá o část textu „*pro vratitelný přeplatek na dani*“, žalovaný uvedl, že úrok lze přiznat pouze z vratitelného přeplatku. I v případě, že vznikne přeplatek zaviněný správcem daně, který však není vratitelný, správce daně tento přeplatek použije na úhradu existujících nedoplatků a daňovému subjektu pak nemůže být úrok z přeplatku přiznán.

Dle žalovaného je s ohledem na uvedené zcela jednoznačné, že věta poslední čl. VI. bodu 5 přechodných ustanovení zákona č. 230/2006 Sb. zakotvuje, že u vratitelného přeplatku na dani, jejíž původní lhůta splatnosti nastala do 31.12.2006, je nezbytné počítat úrok z tohoto přeplatku dle ust. § 64 odst. 6 ve znění účinném do 31.12.2006. Text přechodných ustanovení předmětného zákona neumožňuje dvojí výklad, naopak zaručuje rovné postavení všech daňových subjektů. Všem daňovým subjektům bude úrok z přeplatku na dani, jejíž původní lhůta splatnosti byla do 31.12.2006, počítán podle ust. § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění platném do 31.12.2006. bez ohledu na to, zda mu byl rozhodnutím správce daně přiznán před 31.11. 2006 nebo po tomto datu.

Shrnutí, že pro posouzení, zda bude aplikováno ust. § 64 odst. 6 daňového řádu v platném znění nebo ve znění platném do 31.12.2006, je rozhodující původní lhůta splatnosti daně, na níž je evidován přeplatek, ze kterého je úrok počítán. Jelikož v daném případě byl žalobci přiznán nárok na úrok ze zaviněného přeplatku na dani z převodu nemovitostí splatné před 1.1.2006, správce daně správně použil pro výpočet úroku z prodlení ust. § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění platném do 31.12.2006. Skutečnost, že ke zrušení předmětné výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem došlo až v roce 2008, není proto rozhodná.

Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí akceptoval námitku žalobce, podle které správce daně provedl výpočet nesprávně, neboť nezohlednil skutečnost, že daňová povinnost byla uhrazena ve splátkách.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na svých tvrzení uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Na podporu svých tvrzení žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 34/2009.

Soud o věci jednal a rozhodoval bez nařízení ústního jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci tento postup soudu akceptovali.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není opodstatněná.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle čl. VI. bod 5 zákona č. 230/2006 Sb. úprava obsažená v § 64 odst. 6 a § 96a odst. 3 tohoto zákona se použije pro přeplatek na dani, jejíž původní den splatnosti nastane po účinnosti tohoto zákona. Pro vratitelný přeplatek na dani, jejíž původní den splatnosti nastane do účinnosti tohoto zákona, se použije § 64 odst. 6 a § 96a odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do účinnosti tohoto zákona.

Podle ust. § 64 odst. 6 věta první daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2006 zavinil-li vznik přeplatku správce daně, vrátí přeplatek bez žádosti do patnácti dnů, a vrátil-li jej po stanovené lhůtě, je povinen zaplatit daňovému dlužníkovi úrok z přeplatku ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné první den kalendářního čtvrtletí.

Podle ust. § 64 odst. 6 věta první daňového řádu ve znění účinném od 1.1.2007 zavinil-li vznik přeplatku správce daně, vrátí přeplatek bez žádosti do patnácti dnů, a vrátil-li jej po stanovené lhůtě, je povinen zaplatit daňovému dlužníkovi úrok z přeplatku ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.

Městský soud v Praze věc právně posoudil takto:

Podstatou sporu je posouzení, zda má být žalobci úrok z přeplatku zaviněného správcem daně počítán podle ust. § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2006, či podle právní úpravy účinné od 1.1.2007. Pro posouzení této otázky je rozhodné znění přechodného ust. čl. VI. bodu 5 zákona č. 230/2006 Sb. Z uvedeného článku jednoznačným způsobem vyplývá, že rozhodným okamžikem pro zjištění, podle jaké právní úpravy má být úrok z přeplatku vypočítán, je původní den splatnosti daně, na který je přeplatek vázán. Nastal-li původní den splatnosti příslušné daně před 1.1.2007, je nutno úrok z přeplatku, vztahující se k této dani, počítat podle právní úpravy obsažené v ust. § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2006. V opačném případě se pro vypočtení úroku z přeplatku použije ust. § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném od 1.1.2007.

V projednávaném případě je z obsahu správního spisu a vyjádření žalobce nepochybné, že přeplatek vznikl žalobci na dani z převodu nemovitostí, která byla splatná před rokem 1.1.2007, konkrétně dne 26.5.1999. Rozhodná právní úprava pro vypočtení úroku z přeplatku je tak dle čl. VI. bodu 5 zákona č. 230/2006 Sb. obsažena v ust. § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2006. Správní orgány tak nepochybily, jestliže při

výpočtu úroku z přeplatku použily ve smyslu ust. § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2006 140% diskontní úrokovou sazbu České národní banky platnou první den kalendářního čtvrtletí.

Tvrzení žalobce, že přechodné ustanovení v bodu 5. věta druhá článku VI. zákona č. 230/2006 Sb. výslovně stanoví aplikaci ust. § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2006 pouze pro vratitelný přeplatek na dani, (a contrario) nevztahuje se na úroky z přeplatku na dani bez ohledu na vznik splatnosti daně a pro výpočet nároku žalobce na úroky z přeplatku proto nelze toto ust. § 64 odst. 6 v tomto znění použít, neshledal soud relevantní. Je tomu tak proto, že úrok z přeplatku je institut nerozlučně spjatý s přeplatkem na dani. Není-li dán přeplatek na dani, nelze mluvit o úroku z přeplatku. Jestliže tak zákonodárce v čl. VI. bodu 5 zákona č. 230/2006 Sb. jednoznačným způsobem stanovil, jakým způsobem postupovat v případě vzniklého přeplatku, je nepochybné, že se tato úprava použije i pro institut podmíněný, tj. úrok z přeplatku. Ostatně výklad žalobce, ve kterém v rámci čl. VI. bodu 5 zákona č. 230/2006 Sb. rozlišuje mezi přeplatkem a úrokem z přeplatku, popírá smysl celého přechodného ustanovení, neboť přeplatek na dani se daňovému subjektu vrací v plné výši, jak podle právní úpravy účinné do 31.12.2006, tak podle právní úpravy účinné po tomto datu. Rozdíl ve znění ust. § 64 odst. 6 daňového řádu před změnou, kterou přinesl zákon č. 230/2006 Sb., a po této změně, spočívá právě ve způsobu výpočtu úroku z přeplatku. Tímto institutem se ust. § 64 odst. 6 zabývá, když přesně vymezuje, jakým způsobem se úrok z přeplatku vypočítává. Z uvedeného důvodu neshledal soud námitku žalobce důvodnou.

Neoprávněné je dle názoru soudu tvrzení žalobce, podle kterého správce daně postupoval účelově, když v projednávaném případě zvolil úpravu dle ust. § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2006. K uvedenému tvrzení soud předně poukazuje na to, že přisvědčil postupu správce daně a žalovaného, kteří při výpočtu úroku z přeplatku vycházeli z právní úpravy ust. § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2006. Jestliže správní orgány postupovaly v souladu s daňovým řádem, nelze jejich postup označit za účelový. Na výše uvedeném nemůže nic změnit skutečnost, že úrok z přeplatku na dani vyčíslený podle ust. § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném od 1.1.2007 je dle tvrzení žalobce „*lépe a věrohodněji odráží obecné podmínky na finančním trhu a více odpovídá ceně peněz*“.

Nedůvodnou soud shledal i námitku žalobce, týkající se povinnosti správních orgánů aplikovat v případě pochybností ten výklad, který více šetří práva dotčené osoby. Dle názoru soudu přechodné ust. čl. VI. bodu 5 zákona č. 230/2006 Sb. nepřipouští jiný výklad, než že výše úroku z přeplatku na dani, jejíž původní den splatnosti nastal do 31.12.2006, se vypočte podle ust. § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2006. Neumožňuje-li předmětné přechodné ustanovení jiný než výše uvedený výklad, nelze žalobcem vytčenou zásadu aplikovat.

Za neopodstatněné soud rovněž považuje tvrzení, že napadené rozhodnutí porušuje ústavně zaručené právo na spravedlivý proces a právo vlastnit majetek. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl, v čem konkrétně spatřuje porušení práva na spravedlivý proces a práva vlastnit majetek, přezkoumal soud námitku v obecné rovině tak, jak byla vznesena, přičemž vytýkané porušení neshledal. Z obsahu spisového materiálu je patrné, že žalobce měl možnost v průběhu správního řízení plně uplatňovat svá procesní práva. Ze shora uvedených důvodů má soud za to, že správní orgány obou stupňů rozhodly o věci v souladu se zákonem. Soud proto neshledal soud námitku důvodnou.

Závěrem soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2009, č.j.: 8 Afs 34/2009-70 (bližší viz www.nssoud.cz), ve kterém tento soud dospěl k obdobnému závěru, a sice, že ust. čl. VI. bodu 5 zákona č. 230/2006 Sb. „jednoznačně řeší způsob rozlišení výpočtu výše úroků z přeplatku podle § 64 odst. 6 daňového řádu ve znění do 31.12.2006 a ve znění od 1.1.2007 tak, že za rozhodný okamžik považuje původní den splatnosti daně, na kterou je daný přeplatek vázán“.

Soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. března 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.